

Wie zijn cv ziet, kan hem moeilijk in een 'hokje' plaatsen. Michiel Peereboom kan én doet namelijk veel. Heel veel. Hij is arts, heeft gepresenteerd, maakt films, schrijft, geeft workshops en is cabarettier. Op de vraag hoe hij zichzelf ziet, is hij duidelijk: "Tegen mijn kinderen zeg ik altijd dat ik grappenmaker ben. Humor is de rode draad in mijn loopbaan."

"Met humor kan je zóveel bereiken"

Michiel Peereboom (41) heeft zich na zijn artsenopleiding gespecialiseerd als cabaretier, filmmaker en tekstschrijver. Hij staat regelmatig als 'medisch cabaretier' op congressen, waarbij hij de zorg op de hak neemt. Michiel is getrouwd, heeft drie jonge kinderen en woont in Amersfoort.

“Ik doe me voor als kritische buitenstaander maar weet wat er speelt”

Toen hij achttien was, had hij bijna gekozen voor de filmacademie. “Als kind was ik altijd al bezig met schrijven en verhalen bedenken. Toen ik zag wat je allemaal moest kunnen om te worden toegelaten, begon ik echter te twijfelen, zeker omdat ik biologie en psychologie ook interessant vond.”

Na lang wikken en wegen werd het geneeskunde. “Ik was de eerste in de familie die überhaupt ging studeren en dit leek me een verstandige keuze. Mijn beeld van de medische wereld was toen nog lekker naïef; dat van ‘alwetende mensen’ die de wereld helpen.”

Cabaret Festival

Dat beeld werd bijgesteld toen hij merkte dat arts-zijn gewoon een beroep is, dat dokters ook maar mensen zijn en dat ziekenhuizen uiteindelijk wel geld moeten verdienen. “Ik had een te romantisch beeld van het vak, al was dat niet de reden waarom ik een carrièreswitch maakte. Tijdens mijn coschappen deed ik mee aan het Groningen Studenten Cabaret Festival. Ik wilde liedjes zingen en had er een paar grappen omheen bedacht. Tot m’n verrassing won ik de publieks- en persoonlijkheidsprijs. Achteraf is dat het kantelmoment geweest. Ik kreeg uitnodigingen van studentenverenigingen uit heel Nederland om te komen optreden. Toch wilde ik niet stoppen met mijn studie. Ik maak graag af waar ik aan begin en vond het leuk.”

Twee rollen

Vanaf dat moment leidde hij een tijdlang twee levens. “Als keuzecoschap had ik voor bedrijfsgeneeskunde gekozen. Overdag liep ik in pak als bedrijfsarts rond en om 17.00 uur ging ik naar huis, kleepte me om en stond ’s avonds op de planken.” Hij wilde zijn artsenloopbaan echter niet zomaar vaarwel zeggen. “Ik had het tijdens mijn coschappen geweldig naar

m’n zin, maar vond schrijven en zingen tegelijkertijd ook zo leuk. Dus zorgde ik dat ik beide kon combineren. Ik werkte na mijn studie een tijdje als schoolarts. Toen ik voldoende werk als cabaretier had, stopte ik met die baan; een beslissing die me aan het hart ging. En het gekke is dat ik het nog steeds niet helemaal heb losgelaten. Vorige maand kreeg ik een brief van het BIG-register: ik mag nog tot eind 2017 officieel arts zijn. Ik heb overwogen om me bij te scholen om die registratie te behouden, maar dacht: voor wie dan? Misschien heb ik over tien jaar hartstikke spijt, maar ik heb het gevoel dat ik er nu definitief een streep onder moet zetten.”

Niet op de voorgrond

Sinds de prijzen in Groningen is het hard gegaan met zijn loopbaan. Hij heeft een tijd een theaterprogramma gehad en was presentator van het tv-programma *Keuringsdienst van Waarde*. Peereboom merkte echter al snel dat hij liever op de achtergrond opereert. “Dat klinkt gek uit mijn mond, want ik voel me als een vis in het water als ik voor een zaal van een paar honderd man sta. Het verschil zit ’m erin dat ik het fijn vind als het niet om mij gaat, maar om de inhoud of om de presentatie die ik geef. Ik hoef niet zo nodig zelf op de voorgrond. Ik zeg, misschien wel om die reden, ook lang niet op alle verzoeken ‘ja’. Ik heb drie jonge kinderen, in de leeftijd van vier tot negen. Het is fijn dat het met mijn carrière goed gaat, maar dat mag niet ten koste gaan van alles.”

Hij treedt op als dagvoorzitter, vaak op zorgcongressen, of sluit evenementen af met een flitsende presentatie, waarbij hij onder andere Facebook- en Twitterprofielen zodanig wijzigt dat bezoekers soms in totale verwarring in de zaal zitten. “Het geluk is natuurlijk dat ik de medische wereld ken, waardoor ik dingen makkelijk op de hak kan nemen. Ik doe me voor als kritische buitenstaander, maar weet

wat er speelt.” De foto bij dit artikel is in die zin veelzeggend: Peereboom zet zijn stethoscoop op zijn telefoon en luistert naar het hart van een patiënt aan de andere kant van de lijn – een van zijn grappen om de zorg efficiënter te organiseren.

Zelfspot

Een efficiëntere en goedkopere zorg is een thema dat hij sowieso vaak in zijn programma’s opneemt om mensen aan het denken te zetten, want dat is uiteindelijk zijn doel. Maar wat maakt hem grappig? Die vraag vindt hij – bescheiden als hij is – lastig. “Familie en vrienden zeggen dat ik altijd al een clown ben geweest. Ik denk zelf dat ik risico durf te nemen en goed aanvoel wat wel en niet kan. En ik ben niet vies van zelfspot. Als je grappig durft te zijn, kun je heel makkelijk contact maken met mensen. Humor verbindt en relateert, dat probeer ik ook altijd mee te geven in de workshops humor die ik geef. Je kan er zoveel mee bereiken.”

Pieken

Als hij een congres moet afsluiten, zoals vorige maand bij het Grote Zorgdebat, neemt hij daar een week de tijd voor. “Ik ben een perfectionist. Ik lees me in op de sprekers en schrijf achter de schermen al een programma. Op de dag zelf pas ik dat ter plekke aan, zodat het helemaal op maat is. Dat vind ik het meest geweldige aan mijn vak: een week inlezen, creatief ‘broeden’ en dan in die 20 minuten pieken.” Het gaat hem steeds beter af. “Toen ik net begon als cabaretier sloeg ik nog wel eens de plank mis. Dan kwam ik binnen met een iets te harde opmerking. Zie dan maar eens het beeld van ‘arrogante eikel’ recht te trekken naar ‘sympathieke gozer’. Gelukkig gebeurt me dat steeds minder.” Hij lacht. “Misschien heeft het er wel mee te maken dat ik mezelf niet al te serieus neem.” ■